

В чому справжня сутність РІЗДВА?

В чому справжня сутність Різдва?

Можливо, нам здається, що ми досконало знаємо історію Різдва. Зрештою, оповідь про народження Христа є центральним аспектом різдвяних святкувань та урочистостей. Та чи не втратили ми почуття благоговіння та смиренного подиву, які мають викликати розважання над різдвяними подіями? Чи не звикли ми часом до Різдва настільки, що воно перетворилось на щось буденне, рутинне? Христос народився не для того, щоб ми раз на рік створювали навколо атмосферу радості й піднесення. Сутність Різдва має викликати в нас почуття радості й бажання благоговійно славити Бога.

Ми, християни, часто схильні вбачати у різдвяних святкуваннях лише чудові можливості для євангелізації, але історія Різдва має глибину, що могутнім чином може торкнутися й нас – тих, хто живуть церковним життям. Давайте розглянемо деякі аспекти різдвяної історії, щоб ще раз згадати ту любов і надію, що нам їх відкриває народження Христа.

Неприваблива істина

У багатьох частинах світу Різдво сприймається як час для веселощів, родинних посиденьок та смакування стравами. Є речі, які потрібно купити; прикраси, які потрібно причепити; подарунки, які потрібно упакувати. Проте ця мішура насправді не може приховати те, чим є у дійсності наш світ. Точаться війни, біженці шукають притулку на чужині, зростає бідність. І навіть в “контексті Різдва” багато хто з нас страждає від болю, смутку, хвороб, знехтування та самотності.

Те Різдво, до якого ми звикли, неспроможне приховати жахливу правду про цей занепащений світ. Світ сповнений гріха та страждань тепер і був сповнений гріха та страждань у часи народження Ісуса Христа. Традиційний різдвяний вертеп випускає з поля зору той факт, що Ісус народився і ріс в оточенні егоїзму, насилля та інших жахливих речей.

“Коли ж народився Ісус у Віфлеємі Юдейським, за днів царя Ірода, то ось мудреці прибули до Єрусалиму зі сходу, і питали: «Де народжений Цар Юдейський? Бо на сході ми бачили зорю його, і прибули поклонитись йому».

І, як зачув це цар Ірод, занепокоївся, і з ним увесь Єрусалим. І, зібравши всіх первосвящеників і книжників людських, він випитував у них, де має Христос народитись?

Вони ж відказали йому: «У Віфлеємі Юдейським, бо в пророка написано так: І ти, Віфлеєме, земле Юдина,

не менший нічим між осадами Юдиними, бо з тебе з'явиться Вождь, що буде Він пасти народ Мій ізраїльський»”.

Матвія 2:1-6

Ірода – царя, що правив у Єрусалимі – ми часто згадуємо під час Різдва як нечестивого правителя, що був сповнений рішучості за будь-яку ціну не поступитися своїм тронем “народженому царю Юдейському”. Однак ми рідко коли звертаємо увагу на реакцію євреїв, що жили в Єрусалимі: вони, як і цар Ірод, також були занепокоєні.

Коли Ірод шукав поради стосовно новонародженого Царя, релігійні лідери Єрусалима були спроможні процитувати старозавітні пророцтва про прихід Христа. Їм були відомі ці обітниці, але не сказано, що вони зраділи, почувши про народження Месії. Тому не погрішимо проти істини, якщо припустимо, що релігійні лідери занепокоїлись, як і весь Єрусалим! Як “в заїзді місця не стало” для Марії та Йосипа, так не було Христу місця в Його власному світі. Навіть єврейський народ, озброєний глибоким знанням Святого Письма, відмовився визнавати свого Месію (Ів. 1:11).

Коли пізніше Ірод зрозумів, що мудреці не повернуться, щоб проінформувати його про місцезнаходження новонародженого Царя, то удався до жахливих заходів, аби тільки ліквідувати будь-яку загрозу для свого правління:

.....
Різдво, до якого ми звикли,
неспроможне
приховати
жахливу
правду про цей
занапащений
світ.
.....

“Спостеріг тоді Ірод, що ті мудреці насміялися з нього, та й розгнівався дуже, і послав повбивати в Віфлеємі й по всій тій околиці всіх дітей від двох років і менше, за часом, що його в мудреців він був випитав”.

Матвія 2:16

Не дивує, що ми, згадуючи у різдвяній розповіді мудреців, рідко коли щось кажемо про цю різанину. Нам не дуже хочеться псувати святковий настрій згадуванням про цей жахливий злочин. Однак це все-таки мало місце. Про це вбивство дітей написано в Біблії, щоб ми розважали над цим, а не забували. Хоча ми не вчиняли таких звірств, як Ірод, проте його цілеспрямована рішучість будь-що втримати свою владу та свій статус може в деякій мірі стосуватись усіх нас. Без сумніву, позиція Ірода зображує цінності нашого життя, яким воно було ще до того, як ми вручили його Христу – прагнули цілковитого контролю; керувалися в першу чергу власними інтересами, навіть якщо цим завдавали шкоди іншим; не хотіли, щоб Бог був нашим Царем; робили все можливе, щоб “знищити” у своєму житті будь-яку Його присутність.

У справжній різдвяній історії не приховується неприваблива правда про гріх з усіма його спустошливими наслідками. Однак Творець прийшов у цей світ не з гнівом та судом, а у вигляді крихітного, безпомічного Немовляти. Цей факт чітко вказує на благі наміри Бога – продемонструвати це ясніше й зрозуміліше просто неможливо! Він прийшов не для того, щоб губити, а як дар надії та любові – прийшов у світ, який не знав Його і відвернувся від Нього.

Рятівна любов Бога

Хоча дехто може вважати Різдво часом такої собі “втечі від реальності”, проте в біблійній оповіді про народження Ісуса відкривається інша мета. Ісус народився не в розкішному палаці зі служницями в допомогу Марії. Адже якщо б Його народження сталося в царських палатах, то як би тоді виглядав цей Божий дар? Склалося би враження, що дар цей призначений лише для заможних та впливових. Або для тих, хто його в якомусь сенсі заслужив. Але справжні події Різдва і деталі цих подій несуть в собі цілком інше послання.

Христос народився для всіх. Його народження занурує нас в атмосферу реального світу. Уявіть собі занепокоєння Марії та Йосипа, які намагалися знайти притулок для пологів. Або уявіть те невідоме майбутнє, що чекало на них, коли вони тікали від Ірода до Єгипту (Мт. 2:14). Ісус народився в умовах злиднів, невпевненості та немочі. Як нам вказує апостол Павло, Христос “умалив Самого Себе... ставши **подібним до людини**” (Фил. 2:7). Він не родився подібним до людини багатой, можновладної та самодостатньої. Ісус Христос народився у найскромнішому місці серед домашніх тварин: Його поклали до ясел. Автор Послання до євреїв вказує, що Ісус Христос може повністю “співчувати слабостям нашим”, тому що Сам був “випробуваний в усьому... окрім гріха” (Євр. 4:15). Отже, Ісус не лише уподібнився нам суто фізіологічно. Він, як і ми, зазнав труднощів, випробувань – навіть з першого дня Свого народження. Він дійсно став одним із нас.

Ісус є Даром для всіх. Він народився у хліві в оточенні домашніх тварин. Це не був якийсь престижний приватний маєток; не було навіть дверей, щоб захиститися від зовнішнього світу. По справі, перші відвідувачі, які прийшли подивитися на Немовлятку, мали не дуже високий статус – звичайні пастухи (Лк. 2:15-16). Вони не випадково натрапили на це місце, а були запрошені Ангелом Господнім (Лк. 2:9). Ісус прийшов у цей світ таким чином, щоб кожен міг пізнати Його особисто.

Спасіння для кожного. Коли Христос народився, Він мав двоє дуже важливих імен:

“І вона вродить Сина, ти ж даси Йому ймення Ісус, бо спасе Він людей Своїх від їхніх гріхів”.

Матвія 1:21

“Ось дівка в утробі зачне, і Сина породить, і назвуть Йому Ймення «Еммануїл», що в перекладі є: З нами Бог”.

Матвія 1:23

Обітниці, що їх містять ці імена, мають викликати в нас почуття величезного благоговіння. Ісус народився у світ, який не був готовий Його прийняти і не шукав Його, однак Він прийшов “спастися Своїх людей” і “бути з нами”. Саме ці два імена Бог повелів дати Своєму Синові. І те послання, яке міститься в них, не залежить від наших обставин, від того, наскільки моральним чи аморальним є наше життя. Місія Бога полягає в тому, щоб спасти нас і знову повернути до Себе. Імена Ісуса означають, що Боже спасіння може отримати будь-хто, тому що саме це спасіння залежить тільки від Нього.

Жертва для кожного. Крім згаданих вище двох імен, Ісус на початку Свого публічного служіння отримав ще

одне ім'я, яке додає до розкриття змісту різдвяної історії один надзвичайно важливий аспект: "Агнець Божий, що на Себе гріх світу бере!" (ІВ. 1:29). Ісус не лише народився серед домашніх тварин – в тому числі й агнців. Він Сам став Агнцем.

Агнці мали дуже велике значення для Ізраїлю в його поклонінні Богу. Божий закон вимагав, щоб агнців приносили в жертву за гріх (ЛЕВ. 4:32) та для інших видів жертвоприношень. Однак, можливо, що найважливіше жертвоприношення агнця сталося в період Виходу, коли Бог визволяв ізраїльтян з єгипетської неволі (ВИХ. 12). Кожній ізраїльській сім'ї було наказано заколотися агнця і помазати кров'ю одвірки свого будинку. Коли вночі Бог відвідав Єгипет із судом, то обминав всі хатини, на одвірках яких бачив кров. Він вразив смертю перворідних в єгипетських домах, котрі не були викуплені кров'ю.

В Ісусі, Агнці Божому, знайшло своє найвище здійснення те, на що вказували пасхальний агнець часів Виходу та всі інші жертвоприношення агнців. Як Агнець Божий, Ісус був народжений не для того, щоб навчати або керувати, але щоби вмерти. Як пасхальні агнці вмирали замість перворідних в Ізраїлі, так і Христос вмер замість нас, сплативши за гріх світу, зробивши непотрібною всю систему жертвоприношень.

Ісус вмер не за невинних людей, що просто опинились в неправильному місці і в неправильний час. Він вмер не за Своїх друзів. Він віддав Своє життя за Своїх ворогів – за заблудлих, грішних людей, що були відчужені від Бога і не мали жодних шансів самотужки виправити своє становище. Тепер кожен, хто покладає свою віру на Христа, може насолоджуватися новим життям та вічністю з Богом.

Надія на Його повернення

Коли Ісуса жорстоко стратили на хресті, то насправді Агнця принесли в жертву. Місія Христа була здійснена: “А коли Ісус оцту прийняв, то промовив: «Звершилось!...» І, голову схиливши, віддав Свого духа...” (Ів. 19:30). Була цілковито виконана та місія, на яку вказували самі обставини народження Ісуса. Святе Письмо говорить: “Він за гріхи світу приніс жертву один раз, і назавжди по Божій правиці засів” (Євр. 10:12). Шлях до Бога тепер відкритий для нас, труд спасіння завершений – Ісус сів праворуч Отця!

Звісно, вознесіння Ісуса – то ще не кінець історії. Перший прихід Господа на цю землю вже відкриває нам в деяких аспектах друге Його пришестя, яке Він обіцяв. Колись Бог прийшов, щоб жити серед нас, і тепер ми чекаємо на той день, коли будемо жити з Ним вічно. І як Бог виконав Свою обіцянку прийти у цей світ в перший раз, щоб звільнити нас від гріхів, так Він неодмінно виконає Свою обіцянку повернутися до нас в останні часи.

Ми маємо розуміти уроки Різдва і в контексті істини Другого пришестя. Коли Ісус народився, мало хто шукав Його, чекав на Нього – натомість

.....
Колись Бог прийшов, щоб жити серед нас, і тепер ми чекаємо на той день, коли будемо жити з Ним вічно.
.....

багато хто був занепокоєний. До якої категорії людей належимо ми в цей час очікування Його повернення? Чи схожі ми на Ірода, який не хотів втручання в “той світ”, який він для себе побудував? Можливо, ми подібні до тих релігійних лідерів, що знали про обіцяного Христа, але не бажали Його приходу? А, може, схожі на Семена та Анну (Лк. 2:28-32, 36-38), яких ми не часто згадуємо на Різдво, але які пристрасно чекали на прихід Ісуса і дуже раділи зустрічі з Ним?

“Прийде день Господній так, як злодій вночі. Бо коли говоритимуть: «Мир і безпечність», тоді несподівано прийде загибель на них, як мука тієї, що носить в утробі, – і вони не втечуть! А ви, браття, не в темряві, щоб той день захопив вас, як злодій. Бо ви всі сини світла й сини дня. Не належимо ми ночі, ні темряві. Тож не будемо спати, як інші, а пильнуймо та будьмо тверезі!”

1 Солунян 5:2-6

Святе Письмо вчить нас, що повернення Христа принесе багатьом загибель, ось чому маємо з ще більшим запалом нести своїм знайомим добру звістку про нашого Господа. Для тих, хто вже увірували в Ісуса Христа, Його повернення означає здійснення тієї обітниці, що її містить ім'я Еммануїл – “з нами Бог”. Одного дня ми нарешті будемо з нашим Господом в Його оселі, де на нас чекає щастя й цілковита безпека. Як прихід Месії був головною надією для євреїв в часи народження Ісуса, так Його Другий прихід має бути центральним предметом наших очікувань та сподівань. Різдво – то великий привід згадати, що кінець історії нашого спасіння ще попереду!

Різдво і наша відповідь Народженому

Незважаючи на те, що різдвяна історія нам дуже знайома, ми схильні швидко забувати деякі головні її аспекти та висновки. Перш за все, маємо пам'ятати той факт, що Бог зробив вибір: прийти на цю землю і стати жертвою заради нас. Ця важлива істина може легко загубитись серед дарунків та мішури. Але ніколи не потрібно забувати, що головна мета приходу Христа у цей світ – постраждати і вмерти за нас.

Звісно, нема нічого поганого в тому, щоб разом з іншими веселитись, радісно святкуючи Різдво, але маємо також якось відреагувати на ті істини, що їх містить ця брошура. Як практично це зробити?

Вшануйте Ісуса як Царя і дякуйте за жертву. Адже Ісус, “бувши в Божій подобі, не вважав за захват бути Богові рівним, але Він умалив Самого Себе... упокорив Себе, бувши слухняний аж до смерти, і то смерти хресної” (Фил. 2:6-8). Приголомшлива істина Різдва полягає в тому, що Сам Бог і Творець, Який тримає у Своїх могутніх руках Всесвіт, став жертвою за наш гріх. Хоча ми звикли до цього факту і часто сприймаємо його як належне, він має шокувати нас щоразу, коли розважаємо над ним!

Вражаючий приклад такої реакції на жертву й смирення Ісуса можна побачити під час останньої вечері Христа з учнями напередодні Його розп'яття. Написано, що Ісус підперезався рушником і, схиливши коліна,

почав мити ноги учням (Ів. 13:2-17). Петра шокувало це, коли він побачив, як Господь на колінах виконує роботу найменшого з слуг, щоб очистити його. “Ти повік мені ніг не обмиєш!” – вигукнув він (Ів. 13:8). Як Господь міг навіть подумати про те, щоб займатись такою принизливою роботою? Однак Ісус ясно й

категорично відповів: “Коли Я не вмю тебе, ти не матимеш частки зо Мною” (Ів. 13:8). Ісус “умалив Самого Себе” на хресті заради нашого спасіння. Той шок, що його відчув Петро під час останньої вечері, маємо відчувати й ми під час Різдва! Як міг Цар Всесвіту так принизитися? Як міг Він піти на смерть заради нас?

Якщо ми підкорились Ісусу й бажаємо вшановувати Його, то маємо славити Його не лише як Царя, але і як Того, Хто став особистою жертвою за гріх кожного з нас. Якою б шокуючою не була ця істина, ми не маємо права забувати про цей найважливіший аспект Божої праці спасіння. Дуже важко усвідомлювати, що Різдво та Великдень створюють разом цілісний образ Бога, Який схилився перед нами на коліна, підперезаний рушником, щоб омити нас і очистити – бо лише таким чином можемо увійти до Його оселі. Отже, нам залишається лише приходити до Нього з почуттям великого благоговіння, щоб смиренно дякувати Йому і славити Його за дароване нам спасіння.

Несіть кожному послання, яке призначене для всіх. Ісус прийшов, щоб сплатити за “гріх світу” (Ів. 1:29). Він

.....
Наш Бог і Творець,

*Який тримає
у Своїх могутніх
руках Всесвіт,
став жертвою
за наш гріх.*
.....

пропонує спасіння всім – навіть тим, на кого ми дивимось і думаємо: “Ні, такі ніколи не увірують” або “Не можу уявити, щоб вони співали пісні хвали на церковному зібранні”.

Справжня різдвяна історія відкриває очі на жахливу реальність того, що боротьба з Богом – то даремна й руйнівна справа. Маємо дуже серйозно сприймати те, як різдвяна історія зображує гріх. Ті, хто упираються як вороги Бога, прямують до своєї загибелі. Також маємо серйозно сприймати те, як різдвяна історія зображує чудесне спасіння. Люди навколо не просто потребують почути історію про те, як Ісус прийшов на землю Немовлятком. Вони конче потребують почути, чому Він це зробив: щоб принести Себе в жертву, зайнявши їхнє місце, і спасти кожного з них особисто.

Якою б чудовою справою не було запросити своїх друзів та родичів на наші різдвяні богослужіння та інші святкові події, це не замінить наших молитов за невіруючих і наших спроб знайти можливість розповісти їм про свою віру та надію. Якщо ми перебуваємо під глибоким впливом справжнього послання Різдва, то будемо сповнені бажанням пояснити іншим, чому народження Христа є таким важливим для них особисто.

Отже, Різдвяна історія – то не просто традиція чи можливість залучити інших до церкви. Сам Бог залишив Свій трон, щоб нас спасти. Різдво відкриває нам, ким є насправді Бог, і на яку велику жертву спонукала Христа Його любов до нас. Розважання над різдвяною історією допоможе нам бути “закоріненими й основаними” в любові Ісуса, щоб “змогли зрозуміти зо всіма святими, що то ширина й довжина, і глибина й вишина, і пізнати Христову любов, яка перевищує знання, щоб були ви наповнені всякою повнотою Божою” (Еф. 3:17-19).

Погляд
вглиб

Серія “Погляд вглиб” пропонує християнам чудове біблійне вчення. Незалежно від того, новонавернений ви чи зрілий християнин, маєте широкий вибір невеликих біблійних статей, що торкаються багатьох важливих тем і питань.

Місія служіння “Хліб Наш Насуцний” – зробити доступною і зрозумілою для кожного мудрість Божого Слова, що змінює життя. Ми сповнені щирого бажання допомогти читачам наблизитись до Бога й свідчити про віру своїм знайомим. Будь ласка, розкажіть про брошури серії “Погляд вглиб” тим, кому вони дійсно потрібні. Ви можете завантажити будь-яку брошуру даної серії у PDF форматі [на сторінці “Погляд вглиб”](#) сайту **ukrainian-odb.org**.

Всі наші ресурси доступні для кожного без будь-яких фінансових зобов’язань. Однак, якщо ви бажаєте підтримати фінансово служіння “Хліб Наш Насуцний”, можете зробити це, натиснувши посилання “Пожертвувати”.

ПОЖЕРТВУВАТИ